

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Dispvtaiones Theologicae

Quatuor Tomis distinctæ: Qvibus Vniversa Theologia Scholastica Clare,
Breviter & accuratè explicatur

De Deo, Et De Angelis

Martinon, Jean

Burdegalae, 1644

Sect. 4. Respondetur præcipuis Scoti argumentis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73898)

si distinguuntur in re à Deo, non sunt Deus. Vel enim adæquatè distinguuntur à Deo, vel inadæquatè. Et quicquid eligatur, non potest dici simpliciter quod sint Deus, vt simpliciter asserit Concilium. Quia quod distinguuntur adæquatè & se toto ab alio, non est illud: repugnat enim distingui & esse idè.

Et similiter quod distinguuntur inadæquatè ab alio, non est illud: quia totum non est pars.

17. Probatur tertio ex sanctis Patribus. Dionysius enim cap. 2. de diuin. nom. ait Deum esse summè simplicem seu, excellentissimè vnum. At non est summè simplicem, si constat multis perfectionibus in re distinctis. Quælibet enim illarum perfectionum simplicior est. Et cap. 13. sic habet. *Vnum Deus est, quia omnia vnice est secundum vnam eminentiam vnitate.* Et cap. 5. *Deus non quodammodo est existens, sed simpliciter, & incircumscriptè totum vniformiter esse præcipit.* Nota, vniformiter, id est, sine distinctione & differentia quæ in re fit: alioqui esset multiformitas quædam.

Dionysius.

Augustin.

Anselm.
Boetii.
Bernard.

Nazianz.

18.

Distinctio non est ponenda in diuinis sine necessitate.

De Deo sentiendum est optimo modo.

Probatur quartò ratione. Primò enim non est ponenda distinctio in diuinis, neque entia diuina multiplicanda sunt, sine necessitate. Nulla autem est necessitas, vt attributa diuina distinguantur, vel inter se, vel ab essentia: sicut enim in rebus creatis experimur perfectiones plurimas, & diversissimas, colligi in vnica perfectione superiori: v.g. vis cognoscendi quæ dispersa est in sensibus internis & externis, est vnita in intellectu: & vis mouendi sursum deorsum, & ad omnem aliam differentiam, est vnita in vi motiua Angeli, vel animæ rationalis: sic non implicat omnes diuinas perfectiones non repugnantes vniri in vnica simplici perfectione, absque vlla earum distinctione vel inter se, vel ab essentia. De Deo autem sentiendum est quàm optimo modo, & eo qui videtur esse magis conueniens, quando certa ratio non cogit in contrarium, id est non ostendit modum illum qui nobis videtur esse magis conueniens, non esse verè talem. Atqui melius est vt non distinguantur, neque est certa ratio in contrarium: ergo, &c. Similia argumenta vidit S. Bernardus contra Gilbertum Porretanum serm. 80. in Cantica. Secundò, si proprietates, relatiue, quan-

tumuis repugnantes inter se & districte realiter ad inuicem, non distinguuntur tamen ab essentia in re, vt à Cò. Late. & Rhem. sup. cit. & à Florent. sess. 25. definitum est: multò minor est ratio, vt attributa cætera, quæ non habent oppositionem ad se inuicem, distinguantur ab essentia. Et cum tota ratio cur distinguantur proprietates inter se, non sit alia quàm oppositio relatiua originis inter illas: cum hæc inter attributa, de quibus loquimur, non reperiatur, nulla esse ratio vt distinguantur inter se à parte rei. Ad commune axioma Theologorum sumptum ex Conc. Toletano XI. *In diuinis omnia sunt vnum vbi nõ obuiat relationis oppositio.* Adde secundò, quòd si distinguerentur: vel essent sine ordine originis, vel alia ab alijs. Si primò: Quænam esset coniunctio attributorum, vel inter se, vel cum essentia? aut cur per se, & vnde conuenirent essentia? Item essent multa entia à se, eaque limitatæ perfectionis (tot nimirum, quot essent attributa distincta ab essentia diuina, & inter se) & à nullo producta, quorum nullum haberet formaliter perfectionem alterius, quamuis simpliciter simplicem, neque etiam eminenter id est, in aliquo nobiliori. Atqui, vt libi ostendimus, repugnat esse plura entia à se: & quòd est à se, est illimitatè & infinitum in omni genere perfectionis: quia de ratione entis à se est, vt in seipso contineat omnem perfectionem, eo modo quo melius & nobilius est eam contineri; ita vt non possit contineri eminentiori modo ab vllò alio. Si secundum: ergo contra Catholicam doctrinam admittitur in Deo realis originatio multiplex, præter origines personarum à personis, quas solas nouit Ecclesia Catholica.

Concil.
Toletan.

Denique vel Deo sua simplici substantiâ est actualis intelligentia rerum omnium; vel producit & format actualem intelligentiam per essentiam, aut per virtutem distinctam ab essentia. Si primò: quid est opus intelligentiæ & virtute distincta? Secundum autem est dissentaneum doctrinæ fidei. Illa enim actualis intelligentia producta, & distincta ab essentia, non esset sine pluralitate vltra personas: quod est impium, & à Lateran. supra damnatum. Sicut aptè Deus per suam simplicem substantiam est actualis & perfectissima intelligentia, & in eandem ita non indiget alijs, attributis distinctis, sed per substantiam eandem identicè quæquid est.

SECTIO IV.

Respondetur præcipuis Scoti argumentis.

Missis his quæ specialiter pugnant contra proprietates personales, de quibus hæc Scotus non disputamus, obijcit Scotus primò: Omnis distinctio rationis est secundum ordinem ad intellectum non cognoscentem in intuitu. Nam qui cognoscit intuituè, videt rem

sicuti est; vt simplicem, si est simplex; vt multiplicem, si est multiplex. At in cognitione intuitiua distinguuntur attributa: Deus enim ipse videt Filium v.g. gigni per intellectum, & non per voluntatem. Ergo distinguit intellectum à voluntate. Secundò, intellectus noster formans hanc enunciationem, *Intellectus diuinus formaliter non est voluntas diuina*, non causat illam veritatem rei, sed illam inuenit in re: ex eo enim quòd res est, vel non est, propositio est vera vel falsa: & non ex eo quòd hoc aut illud rei tribuatur ab intellectu. Ergo illa diuisio extremorum, & distinctio, debet esse in re. Tertio, omnis perfectio simpliciter simplex est in Deo formaliter. At intellectus, voluntas, sapientia, bonitas, omnipotentia, sunt perfectiones simpliciter simplices: ergo sunt in Deo formaliter. At qui vna formaliter non est alia, siquidem verè negatur de illa, & verè dicitur non esse illa: verum enim est dicere, intellectus non est voluntas, sapientia non est bonitas: ergo distinguuntur in re. Itè hæc formaliter & vt sunt distincta, sunt perfectiones simpliciter simplices: ergo sunt in Deo vt distincta. Confirmatur, quia alioquin non essent in Deo multa perfectiones, sed vna tantum. Denique ea de quibus verè prædicantur contradictoria, distinguuntur in re. Idem enim de eodem non potest verè simul affirmari & negari. Atquòd intellectus & voluntas affirmantur verè contradictoria: quòd intellectus generet, voluntas non generet: quòd voluntas spirat Spiritum Sanctum, & intellectus non spirat.

Ad primum: Nego primò distinctionem rationis per se solum posse in ordine ad intellectum non cognoscentem intuitiue: Nam etiam intuens potest videre, inadæquatè, & formare diuersos conceptus præcisiuos de re quam intuetur. Nego enim est necesse vt adæquatè videat, vel vt percipiat rationes omnes obiectiuas rei quam videt, quamuis ab illa non distinctas. Cuius rei exempla sunt, quòd oculus v. g. intuens albedinem, non videt dependentiam eius à Deo, vel à subiecto, cuiusque inhætionem, licet planè indistinctam: & nos ipsi actus nostros internos intellectus & voluntatis secundum quid intuemur, & cognoscimus clarè, ac sensibilibiter quòdammodo, id est experientialiter, non tamen omni ratione peruidemus. Item quòd nemo Beatorum Deum quamuis simplicissimum, videt adæquatè omni ratione quâ cognoscibilis est. Alioquin ipsum comprehenderet, quòd est contra Lateran. cap. Firmiter, & communem Theologorum sensum. Ac si iuxta multorum doctrinam, quibus fauent Gregor. lib. 4. dialog. cap. 33. & Concilium Senonense in decretis fidei, decr. 13. Beati vident in Deo, veluti in speculo voluntario, quæcumque scilicet contingenter de nobis: si non aliud aliud scit, & vnus & idè modò vnus, modò aliud pro diuersa occasione intelligit: ita necesse est vt Deus videat alia & alia ratione representantem:

quamuis res representans, & representatio prout se tenet ex parte Dei, formaliter sumpta, sit simplex realiter & indiuisibilis.

Nego secundò, in Dei cognitione, quâ se ipsum intuetur, intellectum distinguere à voluntate, id est, cognosci vt distinctum formaliter & re ipsa, sed tantum vt distinctum virtualiter, idque non solum in ordine ad conceptus nostros, quibus Deus videt posse distinctè concipi & præcindi: sed etiam quatenus entitas eadem, quæ est voluntas, & intellectus, & omnipotentia, cognoscitur à Deo vt æquiualens multis, & multiplex virtualiter. Quæ distinctio à Becano parte 1. tract. 1. cap. 1. q. 1. conclus. 3. & ab alijs, vocatur virtualis ex natura rei, & generatur in eo consistit, quòd res aliqua, licet simplex formaliter & indiuisibilis secundum se, æquiualeat multis, & quodammodo in se habeat, ac si multiplex esset. Vnde fit vt non modo diuersimodè concipi, sed & operari inadæquatè, possit. Sic in creatis anima rationalis, quæ in eadem simplici entitate est vegetans, sentiens, & intelligens, est multiplex virtualiter. Et cum intelligit, operatur inadæquatè quâ intelligens est: non quâ sentiens, aut vegetans, id est, quatenus æquiualeat, aut similis est virtuti intellectiua Angelicum: non autem quatenus æquiualeat formis brutorum, aut plantarum: & è contrà, cum vegetat, operatur inadæquatè quâ vegetans. Sic etiam intellectus est vnum quid formaliter, sed virtualiter multiplex, æquiualeat ac supereminens sensibus internis & externis, & inadæquatè operans, cum: hoc aut illud sensibile intelligit. Nam ad sonum percipiendum, non agit quatenus vim habet percipiendi colorem, id est, quatenus æquiualeat corporæ virtuti visiuæ: multumque minus quatenus valet ad percipienda spiritalia & insensibilia. Sic denique lux, quæ in eadem virtute est illuminatiua, & exficcatiua, & calefactiua, est triplex virtualiter. Et cum illuminat tantum; inadæquatè agit: quæ illuminatiua, non quæ exficcatiua, vel calefactiua, id est, non quatenus æquiualeat siccitati, vel calori. Similiter ergo diuina entitas, quamuis simplex formaliter à parte rei, & indiuisibilis; est tamen virtualiter multiplex, quia multis æquiualeat ac supereminet: & diuersimodè operatur inadæquatè, siue ad intra generando Filium per intellectum, non per voluntatem, id est, quatenus habet intelligendæ vim, & æquiualeat ac supereminet infinite intellectui creato: non autem quatenus habet videndi facultatem, quâ ratione spirat Spiritum sanctum: siue etiam ad extra, vt cum v. g. producit hominem per ideam hominis, & per potentiam executiua, vt productiuam hominis, applicatam à volitione liberè hominem producendi: ad quam actionem non concurrit, sed impertinens est, idea, & potentia, & volitio producendi leonem, vt sic: quamuis vtraque idea, & potentia, & volitio, fiat in Deo vna simplicissima. Neque mirum esse debet esse non

23. Deus non cognoscit intellectum suum vt distinctum à voluntate, nisi virtualiter. Becan.

Quid dicitur distinctio virtualis.

Entitas diuina est virtualiter multiplex.

22. Distinctio rationis & præcisio non repugnat notitiæ intuitiua.

Deus videt adæquatè à Beatis.

Lateranen.

etiam diuinam vnicam, & simplicem habere vim multiplicem: cum etiam in creatis vna natura valeat ad multas proprietates, & vnum principium ad diuersas & contrarias operationes. Quod si intellectus & voluntas diuina distinguerentur in re: oporteret illa ex vna simplici essentia, quasi descendere, quæ vel esset eadem re, cum intellectu & voluntate: vel haberet vim ex ea intellectus & voluntas cum distinctione descenderent. Quid ergo mirum est si ab vno & eodem sint diuersæ proprietates personales, prout illud vim multiplicem habet?

24.
Hæc propositio, intellectus diuinus non est voluntas formaliter, vno sensu est vera, alio falsa.

Ad secundum Respondeo, huius propositionis, *Intellectus diuinus non est voluntas formaliter*, duplicem esse sensum. Nam vox, *formaliter*, dupliciter sumi potest. Primò absolute, pro rei essentia in se. Secundò relative, in ordinem ad conceptus formales, & extrinsecam denominationem ab illis sumptam. Primus ergo sensus est, quod prout sunt à parte rei, vnum illorum, non est aliud secundum suam realem essentiam: & hoc est falsum. Secundus est, quod spectari formaliter, id est, quatenus subsunt conceptibus formalibus diuersis, & dissimilibus, hoc est, diuersas veluti formas, representantibus, & prout sunt conceptus obiectiuè præcisè & inadæquati, vnum illorum non exprimitur eo conceptu formali, quæ exprimitur aliud: & hoc est verum. Nam conceptus obiectiuè intellectus vel sapientia, non exprimitur conceptu formali & expresso voluptatis aut bonitatis: id est, dum essentia diuina concipitur sub ratione formali & expressa sapientia aut intelligentia, non concipitur sub ratione voluptatis, vt sic, sed diuerso formali conceptui respondet. Et hanc veritatem tenens causat intellectus, quatenus hæc diversitas ipsi rei non conuenit, nisi per extrinsecam denominationem à conceptibus nostris formalibus, & per ordinem ad intellectum inale quate concipitur. Multa verò de rebus enunciatur verè, quia ipsæ conueniunt, non absolute, sed in ordine ad aliud, & in ordine ad ipsam intellectum: non obstante axioma Arist. *Ex eo quod res est, vel non est, propositio vera, vel falsa est*: Quod cum hac proportionem intelligi debet: ex eo quod res est, vel non est absolute, enunciatio de illa absolute facta, vera vel falsa est: & ex eo quod est vel non est respectiuè ad intellectum, vel ad aliud, enunciatio quæ fit de illa respectiuè considerata, vera est, vel falsa.

Quo sensu intelligenda, Ex eo quod res est, vel non est, propositio est vera, vel falsa.

Suarez.

Rationes formales præcisè conceptæ non sunt de se inuicem prædicatæ.

Videatur Suarez disp. 6. Metaph. sect. 10. vbi rectè monet hæc propositiones, intellectus est voluntas, sapientia est veritas, & similes, esse simpliciter negandas: non propter distinctionem ex natura rei, quæ in re non est, sed propter modum significandi, qui adiuncta distinctione rationis sufficit ad reddendam propositionem falsam, quando vna ratio formalis præcisè concepta, prædicatur de altera ratione distincta, similiter præcisè concepta præmissione mutua: quod in illis locutionibus formibus, vni illi significat rationes formales mutuo præcisas. Vnde cum vna predicatur

de alia, significatur quod vna sit alia, non secundum rem tantum, sed etiam secundum præcisionem mentis, & secundum rationem ac denominationem extrinsecam: quod est falsum. Et hoc valde notandum est in huiusmodi argumentis, quæ in modo loquendi & concipiendi fundantur. Nos enim sicut concipimus, ita loquimur. Vnde, sicut conceptus nostri, etiam si veri, non semper sunt adæquati rebus ipsis: ita neque voces, quæ conceptibus commensurate sunt. Ideoque cauendum est, ne modum concipiendi nostrum transferamus ad res ipsas, & propter diuersum loquendi modum existimemus esse distinctionem, vbi verè non est. Cauendum, inquam, ne æquiuocè argumentum procedat à ratione obiectiuè, vt præcisè ab intellectu, ad illam prout est in re; & attribuat rebus ipsis secundum se, quod solum per extrinsecam denominationem conuenit rationibus præcisè, vt sunt sub tali præcisione intellectus.

Ad tertium Respondeo, intellectum, sapientiam, bonitatem, & cætera attributa, dupliciter spectari posse. Primò, vt limitata à parte rei in creaturis, atque à se inuicem distincta realiter: & sic non sunt perfectiones simplices: repugnant enim simplici vnitati, quæ melior est. Secundò, quatenus abstrahuntur ab huiusmodi imperfectione, & ab alijs quibus coniuncte reperiuntur in creaturis: & sic in Deo sunt. Neque verum est quod ait Scotus, intellectum, sapientiam, bonitatem, & similia, abstractissimè sumpta, differre inter se ex natura rei: ac proinde differre similiter in quocunque indiuiduo ad quod contrahuntur, adeoque differre etiam in Deo: nam vbiunque sunt, retinent suam rationem genericam, aut quasi genericam. Non est, inquam, hoc verum: quia perfectiones illæ abstractissimè sumptæ, prout à Deo & à creaturis abstrahuntur, præscindunt per mentem ab identitate vel diuersitate reali inter se, & ad illam indifferenter ac permisiuè se habent: & in particularibus speciebus, aut indiuiduis, alicubi identificantur, vt in Deo: alibi distinguuntur, vt in creaturis.

Ad Confirmationem Respondeo, in Deo non esse multas perfectiones in re diuersas (præter proprietates personales, de quibus hæc non loquimur) sed vna simplici essentia contineri formaliter, & essentialiter diuersas perfectiones, quæ sunt in rebus creatis, & infinite plures. Formaliter, inquam, id est, secundum idem nomen, & eandem rationem ab imperfectionibus creaturæ abstractam: quo pacto continentur sapientia, bonitas, intellectus, voluntas &c. Eminenter autem, id est, non secundum idem nomen, neque secundum eandem rationem, sed secundum aliam nobiliorem: quo pacto continentur perfectiones materia, forma, cælorum, elementorum, mixtorum, caloris, frigoris, & similes. Legatur S. Tho. 1. 2. 3. 2. 3. & 4.

Ad vltimum Respondeo, non esse contradictoria, id est, non efficere contradictionem, propositionem, prædicata in exemplum late.

25.
Quomodo intellectus, sapientia &c. sine perfectione simplici.

Verus sensus harum propositionum, intellectus dicitur generat, voluntas non generat.

lata: quia non enunciantur de eodem, secundum idem, & eandem rationem spectato: sed sumpto diuersa ratione; propter æquiualentiam ad multa, & prout in re ipsa multis æquiualeat. Sensus enim verus harum propositionum, *Intellectus diuinus generat, & Voluntas diuina non generat; voluntas spirat, intellectus non spirat*, hic est: Eadem entitas simplex à parte rei, sed æquiualeat virtutibus intelligendi & volendi, distinctis in creaturis (iuxta sententiam plurimorum) generat Filium præcisè, quatenus æquiualeat virtuti creatæ intelligendi: & non generat quatenus præcisè æquiualeat facultati volendi. Eademque entitas spirat prout æquiualeat facultati volendi, & non spirat quatenus præcisè æquiualeat virtuti intelligendi: quod verissimum est, & expers contradictionis. Similique modo de intellectu creato, æquiualeat sensuum facultatibus, verè ac sine contradictione dici posset; intellectus quatenus præcisè est vis perceptiua soni, per æquiualentiam ad sensum auditus; non est vis perceptiua coloris & luminis, præcisè per æquiualentiam ad sensum visus: neque est vis perceptiua odorem præcisè per æquiualentiam ad sensum odoratus: & affirmare vnum de aliis, sub eadem præcisione, falsam reddit propositionem in sensu formali: quia sensus est, intellectum percipere colores, quatenus præcisè æquiualeat auditui: aut percipere sonos, quatenus præcisè æquiualeat odorati: quod est falsum: Nam licet eadem entitate æquiualeat utrique: tamen si tantum æquiuolleret visui, non perciperet sonos. Et hoc est, quod per huiusmodi præcisiones & propositiones significamus.

SECTIO V.

An attributa diuina distinguantur saltem ratione, vel inter se, vel ab essentia?

28 Sententia Nominal. Gregor. Major. Gab. is. Okam.

Partem negantem tinentur Nominales, Gregor. Arimin. in 1. dist. 8. qu. 2. art. 1. & 2. Major ibid. q. 1. Gab. dist. 2. q. 1. Okam ibid. qu. 2. & alij, quos nonnulli recentiores sequuntur: affirmantes non per intellectum quidem distinguuntur attributa diuina, vel inter se, vel ab essentia: sed esse solum diuersa nomina, eandem rem, & sub eadem ratione intrinsecâ, significanda: licet interdum connotent diuersos effectus, vel diuersas perfectiones aut imperfectiones creaturarum, quibuscumque Deus ab intellectu nostro comparatur, & nomine comparatiuo, seu connotatiuo, diuersimodè significatur. Ex gr. dicitur misericordia, in ordine ad effectum parcendi & miserendi: iudicia, per ordinem ad effectum puniendi: dicitur sapientia, bonitas, & omnia potentia, per comparationem ad perfectiones creatas sapientia, bonitas, & omnia potentia multiplicis creaturarum, cui Deus infinite supereminet: dicitur denique immortalis, immutabilis, infinitus, & immen-

sus, per negationem imperfectionis defectibilitatis, mutabilitatis, & limitationis, quæ est in creaturis. Et hanc sententiam plerique Nominalium extendunt ad proprietates relatiuas personarum diuinarum comparatas cum essentia, à qua ne ratione quidem distinguuntur.

Sed hæc doctrina videtur esse improbabilis & reiicienda: quia non modo D. Thom. & torréti Theologorum ac Philosophorum sine solido fundamento sese opponit: verum etiam Scripturæ, Conciliis, sanctis Patribus, & rationi repugnât. Primum enim, Scriptura sæpè loquitur de attributis diuinis, vt de multis: Ergo vt de distinctis ratione saltem, siquidem non distinguuntur in re, vt nos supra ostendimus, & fatentur Nominales. Consequentia patet: quia quæ multa sunt, distincta sunt: & vbiunque est multitudo, est distinctio. Antecedens verò probatur his & similibus Scripturæ locis. Rom. 1. v. 20. *Inuisibilia ipsius (Dei) à creatura mundi, per ea quæ facta sunt, intellecta conspiciuntur, sempiterna quoque eius virtus & diuinitas.* Et cap. 11. v. 33. *Altitudo diuinarum sapientia & scientia Dei: quam incomprehensibilia sunt iudicia eius, & inuestigabiles via eius! Quis enim cognouit sensum Domini? Aut quis consiliarius eius fuit? Et Pl. 110. v. 2. *Magna opera Domini exquisita in omnes voluntates eius.* Et, vt alia innumera præteream, Christus ipse Iohn. 16. vers. 15. de attributis diuinis, sibi vt Verbo communicatis à Patre, tanquam de multis, adeoque saltem ratione distinctis, loquitur, cum sic ait, *Omnia quæ habet Pater mea sunt. Propterea dixi, quia de meo non accipiet.* (Spiritus sanctus) & *annuntiabit vobis.* Vbi sermonem de diuina essentia, eiusque attributis, patet primum ex ipso textu. Christus enim hæc loquitur ad probandum Spiritum S. à suo acceptum; nec repugnare quòd Spiritus sanctus à Patre procedat (vt paulò ante dixerat) & à Patre accipiat quicquid habet: & nihilominus à se quoque, vt Verbo, accipiat: quia, inquit, *Omnia quæcumque habet Pater, mea sunt. Propterea dixi, quia de meo non accipiet.* Patet secundò ex communi expositione Patrum & Interpretum, de quibus vide Maldonat. & Cornelium in eundem locum. Patet tertio, & certissime, ex Concilio Florent. sess. vlt. in literis vniuersionis, vbi prædictam expositionem tradit atque confirmat his verbis: *Omnia quæ Patris sunt, ipse Pater vniuerso Filio suo dedit gignendo, prater esse Patrem.* Ex quibus, & similibus Scripturæ testimoniis liquet Spiritum sanctum, & Scriptores sacros, eius instinctu & dictamine scribentes, longè aliter sentire ac loqui quàm Nominales, qui tanto opere ab his loquendi modis abhorrent, aiuntque falsò & perversè concipi aut dici multa, ea quæ vnum sunt.*

Secundò, Concilia non modo de diuinis attributis loquuntur in plurali vt de multis, adeoque saltem ratione distinctis: verum etiam dicunt in terminis, ea distinguuntur ratione, seu per conceptum: & de illis in many aliis, quæ sine aliqua distinctione, saltem in

29. Probatur ex Scripturæ, & Concilio diuina distinguuntur.

Maldonat. Cornelia Lapid. Florentina.

30. Idem probatur ex Concilio.